

Dokument ten służy wyłącznie do celów dokumentacyjnych i instytucje nie ponoszą żadnej odpowiedzialności za jego zawartość

► B ► C2 DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY 2014/52/UE

z dnia 16 kwietnia 2014 r.

zmieniająca dyrektywę 2011/92/UE w sprawie oceny wpływu wywieranego przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko ◀

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(Dz.U. L 124 z 25.4.2014, s. 1)

sprostowana przez:

► C1 Sprostowanie, Dz.U. L 174 z 13.6.2014, s. 84 (2014/52/UE)

► C2 Sprostowanie, Dz.U. L 272 z 13.9.2014, s. 19 (2014/52/UE)

▼ B▼ C2

**DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY
2014/52/UE**

z dnia 16 kwietnia 2014 r.

**zmieniająca dyrektywę 2011/92/UE w sprawie oceny wpływu
wywieranego przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne
na środowisko**

▼ B

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 192 ust. 1,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

uwzględniając opinię Komitetu Regionów ⁽²⁾,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/92/UE ⁽⁴⁾ harmonizuje zasady oceny oddziaływania przedsięwzięć na środowisko, wprowadzając minimalne wymogi (dotyczące rodzaju przedsięwzięć poddawanych ocenie, podstawowych obowiązków wykonawców, zakresu oceny oraz uczestnictwa właściwych organów i społeczeństwa), a także przyczynia się do wysokiego poziomu ochrony środowiska i zdrowia ludzkiego. Państwa członkowskie mogą wprowadzać surowsze środki ochronne zgodnie z Traktatem o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE).
- (2) W komunikacie Komisji z dnia 30 kwietnia zatytułowanym „Śródkresowy przegląd szóstego wspólnotowego programu działań w zakresie środowiska naturalnego” i w ostatnim sprawozdaniu Komisji z dnia 23 lipca 2009 r. w sprawie stosowania i skuteczności dyrektywy Rady 85/337/EWG ⁽⁵⁾, która poprzedziła dyrektywę 2011/92/UE, podkreślono potrzebę udoskonalenia zasad oceny oddziaływania przedsięwzięć na środowisko oraz dostosowania dyrektywy 85/337/EWG do kontekstu politycznego oraz sytuacji prawnej i stanu wiedzy technologicznej, które uległy istotnym zmianom.

⁽¹⁾ Dz.U. C 133 z 9.5.2013, s. 33.

⁽²⁾ Dz.U. C 218 z 30.7.2013, s. 42.

⁽³⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 12 marca 2014 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 14 kwietnia 2014 r.

⁽⁴⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/92/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko (Dz.U. L 26 z 28.1.2012, s. 1).

⁽⁵⁾ Dyrektywa Rady 85/337/EWG z dnia 27 czerwca 1985 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne (Dz.U. L 175 z 5.7.1985, s. 40).

▼B

- (3) Zmiana dyrektywy 2011/92/UE jest konieczna w celu poprawy jakości procedury oceny oddziaływania na środowisko, dostosowania tej procedury do zasad inteligentnych regulacji oraz zwiększenia spójności i synergii z innymi przepisami i politykami unijnymi, a także strategiami i politykami opracowywanymi przez państwa członkowskie w obszarach wchodzących w zakres kompetencji krajowych.
- (4) W celu skoordynowania i ułatwienia realizacji procedur oceny przedsięwzięć transgranicznych, w szczególności prowadzenia konsultacji zgodnie z Konwencją o ocenach oddziaływania na środowisko w kontekście transgranicznym z dnia 25 lutego 1991 r. (konwencja Espoo), zainteresowane państwa członkowskie mogą utworzyć wspólny organ w oparciu o zasadę równej reprezentacji.
- (5) Mechanizmy określone w rozporządzeniach Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr (UE) nr 347/2013 ⁽¹⁾, (UE) nr 1315/2013 ⁽²⁾ oraz (UE) nr 1316/2013 ⁽³⁾, które mają znaczenie dla przedsięwzięć infrastrukturalnych współfinansowanych przez Unię, mogą również ułatwić realizację wymogów dyrektywy 2011/92/UE.
- (6) Dyrektywa 2011/92/UE powinna również zostać zmieniona, tak aby zapewnić lepszą ochronę środowiska, oszczędniejsze gospodarowanie zasobami oraz wspieranie zrównoważonego wzrostu w Unii. W tym celu konieczne jest uproszczenie i ujednoczenie procedur przewidzianych w tej dyrektywie.
- (7) W ostatnim dziesięcioleciu kwestie związane ze środowiskiem, takie jak oszczędne i zrównoważone gospodarowanie zasobami, ochrona różnorodności biologicznej, zmiana klimatu i zagrożenia związane z wypadkami i katastrofami, zyskały na znaczeniu w tworzeniu polityki. Dlatego powinny one również stanowić ważne elementy procesów oceny i podejmowania decyzji.
- (8) W komunikacie z dnia 20 września 2011 r. zatytułowanym „Plan działania na rzecz zasobooszczędnej Europy” Komisja zobowiązała się, że w przeglądzie dyrektywy 2011/92/UE uwzględni w szerszym zakresie aspekty oszczędnej i zrównoważonej gospodarki zasobami.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 347/2013 z dnia 17 kwietnia 2013 r. w sprawie wytycznych dotyczących transeuropejskiej infrastruktury energetycznej, uchylające decyzję nr 1364/2006/WE oraz zmieniające rozporządzenia (WE) nr 713/2009, (WE) nr 714/2009 i (WE) nr 715/2009 (Dz.U. L 115 z 25.4.2013, s. 39).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1315/2013 z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie unijnych wytycznych dotyczących rozwoju transeuropejskiej sieci transportowej i uchylające decyzję nr 661/2010/UE (Dz.U. L 348 z 20.12.2013, s. 1).

⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1316/2013 z dnia 11 grudnia 2013 r. ustanawiające instrument „Łącząc Europę”, zmieniające rozporządzenie (UE) nr 913/2010 oraz uchylające rozporządzenia (WE) nr 680/2007 i (WE) nr 67/2010 (Dz.U. L 348 z 20.12.2013, s. 129).

▼ **B**

- (9) W komunikacie Komisji z dnia 22 września 2006 r. zatytułowanym „Strategia tematyczna w dziedzinie ochrony gleby” oraz w planie działania na rzecz zasobooszczędnej Europy podkreślono wagę zrównoważonego wykorzystania gleb i konieczność rozwiązania problemu nierównoważonego wzrostu powierzchni obszarów zabudowanych z biegiem czasu („zajmowanie gruntów”). Ponadto w dokumencie końcowym Konferencji Organizacji Narodów Zjednoczonych w sprawie zrównoważonego rozwoju, która odbyła się w Rio de Janeiro w dniach 20–22 czerwca 2012 r., uznano gospodarcze i społeczne znaczenie dobrego gospodarowania gruntami, w tym glebą, a także konieczność pilnego podjęcia działań na rzecz cofnięcia degradacji gleby. Przedsięwzięcia publiczne i prywatne powinny być zatem realizowane po uwzględnieniu i ograniczeniu ich oddziaływania na grunty — w szczególności zajmowania gruntów — oraz na glebę, w tym na jej materię organiczną, erozję, zagęszczanie i zasklepanie; właściwe plany zagospodarowania przestrzennego i strategje polityczne na szczeblu krajowym, regionalnym i lokalnym są także istotne w tym względzie.
- (10) Konwencja Organizacji Narodów Zjednoczonych o różnorodności biologicznej („Konwencja”), której Unia jest stroną zgodnie z decyzją Rady 93/626/EWG ⁽¹⁾, wymaga oceny — o ile jest to możliwe i wskazane — znaczącego niekorzystnego wpływu przedsięwzięć na różnorodność biologiczną, którą zdefiniowano w art. 2 Konwencji, w celu zapobieżenia takiemu wpływowi lub zminimalizowania go. Taka wstępna ocena tego wpływu powinna przyczynić się do osiągnięcia zasadniczego celu Unii przyjętego przez Radę Europejską w jej konkluzjach z dnia 25-26 marca 2010 r. polegającego na zatrzymaniu utraty różnorodności biologicznej oraz degradacji usług ekosystemowych do 2020 r. i przywrócenia ich tam, gdzie jest to możliwe.
- (11) Środki podejmowane w celu uniknięcia, zapobieżenia, ograniczenia i, w miarę możliwości, zrównoważenia niekorzystnego wpływu na środowisko, w szczególności na gatunki i siedliska chronione na mocy dyrektywy Rady 92/43/EWG ⁽²⁾ oraz dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/147/WE ⁽³⁾, powinny przyczynić się do zapobiegania obniżaniu się jakości środowiska naturalnego i wszelkim stratom netto w zakresie różnorodności biologicznej, zgodnie z zobowiązaniami przyjętymi przez Unię w związku z Konwencją oraz celami i działaniami realizowanymi w ramach unijnej strategii ochrony różnorodności biologicznej do roku 2020, określonymi w komunikacie Komisji z dnia 3 maja 2011 r. zatytułowanym „Nasze ubezpieczenie na życie i nasz kapitał naturalny - unijna strategia ochrony różnorodności biologicznej na okres do 2020 r.”.

⁽¹⁾ Decyzja Rady 93/626/EWG z dnia 25 października 1993 r. dotycząca zawarcia Konwencji o różnorodności biologicznej (Dz.U. L 309 z 13.12.1993, s. 1).

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory (Dz.U. L 206 z 22.7.1992, s. 7).

⁽³⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/147/WE z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony dzikiego ptactwa (Dz.U. L 20 z 26.1.2010, s. 7).

▼ B

- (12) Z myślą o zapewnieniu wysokiego poziomu ochrony środowiska morskiego, a w szczególności gatunków i siedlisk, oceny oddziaływania na środowisko naturalne i procedury preselekcji przedsięwzięć realizowanych w środowisku morskim powinny uwzględniać charakterystykę tych przedsięwzięć, ze zwróceniem szczególnej uwagi na stosowane technologie (na przykład badania sejsmologiczne z użyciem aktywnych sonarów). W tym celu wymogi dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/30/UE ⁽¹⁾ mogłyby również ułatwiać realizację wymogów niniejszej dyrektywy.
- (13) Zmiana klimatu będzie nadal przynosić szkody dla środowiska i zagrażać rozwojowi gospodarczemu. W związku z tym należy prowadzić oceny wpływu przedsięwzięć na klimat (np. emisje gazów cieplarnianych) oraz ich podatności na zmianę klimatu.
- (14) W związku z komunikatem Komisji z dnia 23 lutego 2009 r. zatytułowanym „Wspólnotowe podejście do zapobiegania klęskom żywiołowym oraz katastrofom spowodowanym przez człowieka” Rada w konkluzjach z dnia 30 listopada 2009 r. zwróciła się do Komisji o zapewnienie, aby podczas wdrażania zmian i dalszego rozwoju inicjatyw Unii wzięto pod uwagę zapobieganie zagrożeniom związanym z klęskami żywiołowymi oraz zarządzanie nimi, a także plan działania Organizacji Narodów Zjednoczonych z Hyogo na lata 2005–2015 przyjęty w dniu 22 stycznia 2005 r., w którym podkreślono potrzebę wprowadzenia procedur oceny skutków wynikających z zagrożenia klęskami żywiołowymi w przypadku dużych przedsięwzięć infrastrukturalnych.
- (15) W celu zagwarantowania wysokiego poziomu ochrony środowiska należy podjąć działania zapobiegawcze w odniesieniu do niektórych przedsięwzięć, które z uwagi na ich podatność na poważne wypadki lub katastrofy (takie jak powódź, podnoszenie się poziomu morza lub trzęsienia ziemi), mogą wyrzucić znaczny negatywny wpływ na środowisko. W przypadku takich przedsięwzięć należy rozważyć ich podatność (narażenie i odporność) na poważne wypadki lub katastrofy, ryzyko wystąpienia tych wypadków lub katastrof oraz skutki w postaci prawdopodobieństwa wystąpienia poważnego negatywnego wpływu na środowisko. W celu uniknięcia powielania działań powinna istnieć możliwość wykorzystywania odnośnych informacji dostępnych i uzyskiwanych w drodze oceny ryzyka przeprowadzanej zgodnie z ustawodawstwem unijnym, takim jak dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/18/UE ⁽²⁾ i dyrektywa Rady 2009/71/Euratom ⁽³⁾ lub w drodze odnośnych ocen przeprowadzanych zgodnie z ustawodawstwem krajowym, pod warunkiem spełnienia wymogów niniejszej dyrektywy.

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/30/UE z dnia 12 czerwca 2013 r. w sprawie bezpieczeństwa działalności związanej ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich oraz zmiany dyrektywy 2004/35/WE (Dz.U. L 178 z 28.6.2013, s. 66).

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/18/UE z dnia 4 lipca 2012 r. w sprawie kontroli zagrożeń poważnymi awariami związanymi z substancjami niebezpiecznymi, zmieniająca, a następnie uchylająca dyrektywę Rady 96/82/WE (Dz.U. L 197 z 24.7.2012, s. 1).

⁽³⁾ Dyrektywa Rady 2009/71/Euratom z dnia 25 czerwca 2009 r. ustanawiająca wspólnotowe ramy bezpieczeństwa jądrowego obiektów jądrowych (Dz.U. L 172 z 2.7.2009, s. 18).

▼ B

- (16) Do celów ochrony i promowania dziedzictwa kulturowego, obejmującego miejskie obiekty historyczne, i krajobrazowego, stanowiącego nieodłączny element różnorodności kulturowej, którą Unia zobowiązała się szanować i propagować zgodnie z art. 167 ust. 4 TFUE, przydatne mogą się okazać definicje i zasady określone w odpowiednich konwencjach Rady Europy, w szczególności Europejskiej konwencji o ochronie dziedzictwa archeologicznego z dnia 6 maja 1969 r., Konwencji o ochronie dziedzictwa architektonicznego Europy z dnia 3 października 1985 r., Europejskiej konwencji krajobrazowej z dnia 20 października 2000 r. i Konwencji ramowej Rady Europy w sprawie znaczenia dziedzictwa kulturowego dla społeczeństwa z dnia 27 października 2005 r. Dla lepszego zachowania dziedzictwa historycznego i kulturowego oraz krajobrazu istotne jest uwzględnianie oddziaływania wizualnego przedsięwzięć, a mianowicie zmiany wyglądu krajobrazu zabudowanego lub naturalnego oraz obszarów miejskich, w ocenach oddziaływania na środowisko.
- (17) Podczas stosowania przepisów dyrektywy 2011/92/UE konieczne jest zapewnienie inteligentnego i trwałego wzrostu gospodarczego sprzyjającego włączeniu społecznemu, zgodnie z celami określonymi w komunikacie Komisji z dnia 3 marca 2010 r. zatytułowanym „Europa 2020 — Strategia na rzecz inteligentnego i zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu”.
- (18) Z myślą o rozszerzeniu dostępu ogółu obywateli do informacji oraz poprawie przejrzystości, aktualne informacje środowiskowe dotyczące wdrażania niniejszej dyrektywy powinno się również udostępniać w formie elektronicznej. Państwa członkowskie powinny zatem utworzyć przynajmniej centralny portal lub punkty dostępu na odpowiednim poziomie administracyjnym, które pozwoliłyby ogółowi obywateli uzyskać dostęp do tych informacji w prosty i skuteczny sposób.
- (19) Doświadczenie pokazuje, że w przypadku przedsięwzięć lub części przedsięwzięć realizowanych w celach obronnych, w tym przedsięwzięć związanych z działaniami sił sojusznich prowadzonych na terytorium państw członkowskich zgodnie ze zobowiązaniami międzynarodowymi, stosowanie dyrektywy 2011/92/UE mogłoby pociągnąć za sobą ujawnienie ważnych informacji poufnych, co może podważyć cele obronne. Należy zatem wprowadzić przepis uprawniający państwa członkowskie do niestosowania niniejszej dyrektywy w takich odpowiednich przypadkach.
- (20) Doświadczenie pokazuje, że w przypadku przedsięwzięć, których jedynym celem jest reagowanie na sytuacje wyjątkowe wymagające działań obrony cywilnej, przestrzeganie dyrektywy 2011/92/UE mogłoby mieć negatywny wpływ między innymi na środowisko, a zatem należy wprowadzić przepis upoważniający państwa członkowskie do niestosowania tej dyrektywy w takich odpowiednich przypadkach.
- (21) Państwa członkowskie mają szereg możliwości wdrażania dyrektywy 2011/92/UE, jeżeli chodzi o włączanie ocen oddziaływania na środowisko do procedur krajowych. Zatem elementy tych procedur krajowych mogą się od siebie różnić. W związku z tym uzasadniona konkluzja, którą właściwy organ zakończy badanie aspektów środowiskowych przedsięwzięcia, może być częścią zintegrowanej procedury udzielania zezwolenia na inwestycję lub może zostać włączona do innej wiążącej decyzji wymaganej, aby zrealizować cele niniejszej dyrektywy.

▼ B

- (22) Aby zapewnić wysoki poziom ochrony środowiska naturalnego i zdrowia ludzkiego, procedury preselekcji oraz oceny oddziaływania na środowisko powinny uwzględniać wpływ całości danego przedsięwzięcia, w tym — w stosownych przypadkach — jego ingerencję w struktury podpowierzchniowe i w podziemiu na etapie budowy, eksploatacji oraz — w stosownych przypadkach — rozbiórki.
- (23) Z myślą o uzyskaniu pełnej oceny bezpośredniego i pośredniego wpływu przedsięwzięcia na środowisko właściwy organ powinien dokonać analizy obejmującej zbadanie informacji dostarczonych przez wykonawcę oraz otrzymanych w drodze konsultacji, a także — w stosownych przypadkach — zapoznać się z dodatkowymi informacjami.
- (24) W przypadku przedsięwzięć przyjętych w drodze konkretnego aktu ustawodawstwa krajowego państwa członkowskie powinny zapewnić osiągnięcie w procesie ustawodawczym celów niniejszej dyrektywy dotyczących konsultacji społecznych.
- (25) Należy zagwarantować obiektywność właściwych organów. Konfliktów interesów można byłoby unikać, dokonując między innymi funkcjonalnego rozdziału właściwego organu od wykonawcy. W przypadku gdy właściwy organ jest również wykonawcą, państwa członkowskie powinny przynajmniej wprowadzić — w obrębie organizacji uprawnień administracyjnych — właściwy rozdział pozostających w konflikcie funkcji organów wykonujących obowiązki wynikające z dyrektywy 2011/92/UE.
- (26) Aby właściwy organ mógł ustalić, czy przedsięwzięcia wymienione w załączniku II do dyrektywy 2011/92/UE, wprowadzone w nich zmiany lub rozszerzenie ich zakresu mają zostać poddane ocenie oddziaływania na środowisko (procedura preselekcji), należy określić informacje, które wykonawca musi dostarczyć, przy czym należy się skupić na głównych aspektach pozwalających właściwemu organowi dokonać rozstrzygnięcia. Rozstrzygnięcia te powinny być podawane do wiadomości publicznej.
- (27) W procedurze preselekcji powinno się zapewnić, by oceny oddziaływania na środowisko wymagano jedynie w przypadku przedsięwzięć, które prawdopodobnie wywrą znaczący wpływ na środowisko.
- (28) Kryteria wyboru podane w załączniku III do dyrektywy 2011/92/UE, które państwa członkowskie mają stosować przy ustalaniu, jakie przedsięwzięcia mają być poddane ocenie na podstawie ich znaczącego wpływu na środowisko, powinno się adaptować i sprecyzować. Przykładowo doświadczenie pokazuje, że przedsięwzięcia wykorzystujące lub wpływające na wartościowe zasoby, przedsięwzięcia realizowane w lokalizacjach wrażliwych pod względem ekologicznym lub przedsięwzięcia o skutkach potencjalnie niebezpiecznych lub nieodwracalnych prawdopodobnie wywrą znaczący wpływ na środowisko.

▼B

- (29) Aby ustalić, czy przedsięwzięcia mogą mieć znaczący wpływ na środowisko, właściwe organy powinny wybierać najodpowiedniejsze kryteria i uwzględniać informacje, które mogą być dostępne dzięki innym ocenom wymaganych na podstawie przepisów Unii, co pozwoli skutecznie i w sposób przejrzysty przeprowadzić procedurę preselekcji. W związku z tym wskazane jest zamieszczanie odpowiednio precyzyjnej treści w rozstrzygnięciach wynikających z preselekcji, w szczególności w przypadkach, gdy ocena oddziaływania na środowisko nie jest wymagana. Ponadto uwzględnianie uwag zgłaszanych spontanicznie przez inne strony, np. przedstawicieli ogółu społeczeństwa lub organy publiczne, pomimo że na etapie preselekcji nie są wymagane formalne konsultacje, stanowi przykład dobrych praktyk administracyjnych.
- (30) W celu poprawy jakości oceny wpływu na środowisko, uproszczenia procedur oraz zoptymalizowania procesu decyzyjnego właściwe organy powinny — na wniosek wykonawcy — wydać opinię na temat zakresu i poziomu szczegółowości informacji dotyczących środowiska, które należy składać w formie raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko („ustalenie zakresu”).
- (31) Raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko, który musi składać wykonawca, powinien zawierać opis rozsądnych, przeanalizowanych przez wykonawcę rozwiązań alternatywnych dotyczących przedsięwzięcia, w tym w stosownych przypadkach zarys prawdopodobnych zmian aktualnego stanu środowiska naturalnego w przypadku, gdyby projekt nie został zrealizowany (scenariusz odniesienia), co pozwoli podnieść jakość procedury oddziaływania na środowisko i umożliwi uwzględnianie kwestii dotyczących środowiska na wczesnym etapie opracowania projektu.
- (32) Dane i informacje zawarte przez wykonawcę w raportach o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko, zgodnie z załącznikiem IV do dyrektywy 2011/92/UE, powinny być kompletne i mieć odpowiednio wysoką jakość. Aby uniknąć powielania oceny, należy w stosownych wypadkach uwzględnić wyniki innych ocen przeprowadzanych na mocy ustawodawstwa unijnego, np. dyrektywy 2001/42/WE Parlamentu Europejskiego i Rady⁽¹⁾ lub dyrektywy 2009/71/Euratom, lub ustawodawstwa krajowego, o ile wyniki takie są dostępne.
- (33) Eksperti, z których pomocy skorzystano w przygotowaniu raportów o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko powinni posiadać właściwe kwalifikacje i kompetencje. Do celów analizy danego przedsięwzięcia przez właściwe organy wymaga się odpowiedniego poziomu wiedzy fachowej w danej dziedzinie w celu zagwarantowania, że informacje przedstawiane przez wykonawcę są kompletne i mają odpowiednio wysoką jakość.

⁽¹⁾ Dyrektywa 2001/42/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 czerwca 2001 r. w sprawie oceny wpływu niektórych planów i programów na środowisko (Dz.U. L 197 z 21.7.2001, s. 30).

▼ B

- (34) Celem zapewnienia przejrzystości i odpowiedzialności właściwy organ powinien mieć obowiązek uzasadnienia decyzji o udzieleniu zezwolenia na inwestycję i potwierdzenia, że uwzględnił w niej wyniki przeprowadzonych konsultacji i zebrane istotne informacje.
- (35) Państwa członkowskie powinny zapewniać wdrażanie środków łagodzących i kompensacyjnych oraz określanie właściwych procedur dotyczących monitorowania znacznego negatywnego wpływu na środowisko wynikającego z realizacji i eksploatacji przedsięwzięcia, między innymi w celu określenia nieprzewidzianego znaczącego niekorzystnego wpływu, aby móc podjąć właściwe działania naprawcze. Takie monitorowanie nie powinno powielać ani uzupełniać działań w zakresie monitorowania wymaganych na podstawie przepisów unijnych innych niż niniejsza dyrektywa i przepisów krajowych.
- (36) W celu podniesienia skuteczności podejmowania decyzji i pewności prawnej państwa członkowskie powinny zapewnić realizację poszczególnych etapów oceny oddziaływania przedsięwzięć na środowisko w rozsądnym czasie, w zależności od charakteru przedsięwzięcia, jego stopnia złożoności, lokalizacji oraz rozmiaru. Takie ramy czasowe nie powinny w żadnym wypadku powodować naruszenia wysokich standardów ochrony środowiska, w szczególności tych, które wynikają z przepisów unijnych innych niż niniejsza dyrektywa, a także utrudniać skutecznego udziału społeczeństwa ani dostępu do wymiaru sprawiedliwości.
- (37) Aby poprawić skuteczność oceny, uprościć procedury administracyjne i zwiększyć oszczędności, w przypadkach gdy obowiązek przeprowadzenia ocen dotyczących kwestii środowiskowych wynika jednocześnie z niniejszej dyrektywy i dyrektywy 92/43/EWG lub dyrektywy 2009/147/WE, państwa członkowskie powinny zapewnić skoordynowane lub wspólne procedury spełniające wymogi tych dyrektyw, w stosownych przypadkach i przy uwzględnieniu ich szczególnych cech organizacyjnych. W przypadku gdy obowiązek przeprowadzenia oceny dotyczącej kwestii środowiskowych wynika jednocześnie z niniejszej dyrektywy oraz z innych przepisów unijnych, takich jak dyrektywa 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽¹⁾, dyrektywa 2001/42/WE, dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/98/WE ⁽²⁾, dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/75/UE ⁽³⁾ i dyrektywa 2012/18/UE, państwa członkowskie powinny mieć możliwość zapewnienia skoordynowanych lub wspólnych procedur spełniających wymogi odpowiednich

⁽¹⁾ Dyrektywa 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2000 r. ustanawiająca ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej (Dz.U. L 327 z 22.12.2000, s. 1).

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/98/WE z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie odpadów oraz uchylająca niektóre dyrektywy (Dz.U. L 312 z 22.11.2008, s. 3).

⁽³⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/75/UE z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie emisji przemysłowych (zintegrowane zapobieganie zanieczyszczeniom i ich kontrola) (Dz.U. L 334 z 17.12.2010, s. 17).

▼B

przepisów unijnych. W przypadku wprowadzania skoordynowanych lub wspólnych procedur państwa członkowskie powinny wyznaczyć organ odpowiedzialny za dopełnienie odnośnych obowiązków. Biorąc pod uwagę struktury instytucjonalne, państwa członkowskie powinny mieć możliwość wyznaczenia więcej niż jednego organu, jeżeli uznają to za niezbędne.

- (38) Państwa członkowskie powinny określić zasady nakładania kar za naruszenia krajowych przepisów przyjętych na mocy niniejszej dyrektywy. Państwa członkowskie powinny mieć swobodę podejmowania decyzji o rodzaju lub formie kar. Przewidziane kary powinny być skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające.
- (39) Zgodnie z zasadami pewności prawnej i proporcjonalności oraz w celu zapewnienia możliwie najsprawniejszego przejścia z aktualnego systemu określonego dyrektywą 2011/92/UE do nowego systemu wynikającego ze zmian zawartych w niniejszej dyrektywie, należy określić przepisy przejściowe. Przepisy te powinny gwarantować, że środowisko regulacyjne dotyczące ocen oddziaływania środowiskowego nie ulegnie zmianie w stosunku do danego wykonawcy, gdy podjęto już kroki proceduralne w oparciu o obowiązujące aktualnie przepisy, ale nie wydano jeszcze dla danego przedsięwzięcia zezwolenia na inwestycję lub innych wiążących decyzji wymaganych do spełnienia celów niniejszej dyrektywy. Zatem odnośne przepisy dyrektywy 2011/92/UE przed ich zmianą w drodze niniejszej dyrektywy powinny mieć zastosowanie do przedsięwzięć, w odniesieniu do których rozpoczęto procedurę preselekcji, procedurę ustalania zakresu raportu (w przypadkach gdy o tę ostatnią wniósł wykonawca lub gdy wymaga jej właściwy organ) lub złożono raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko przed terminem transpozycji.
- (40) Zgodnie ze wspólną deklaracją polityczną państw członkowskich i Komisji z dnia 28 września 2011 r. dotyczącą dokumentów wyjaśniających⁽¹⁾ państwa członkowskie zobowiązały się do złożenia, w uzasadnionych przypadkach, wraz z powiadomieniem o środkach transpozycji, jednego lub więcej dokumentów wyjaśniających związki między elementami dyrektywy a odpowiadającymi im częściami krajowych instrumentów transpozycyjnych. W odniesieniu do niniejszej dyrektywy ustawodawca uznaje, że przekazanie takich dokumentów jest uzasadnione.
- (41) Ponieważ cel niniejszej dyrektywy, czyli zapewnienie wysokiego poziomu ochrony środowiska i zdrowia ludzkiego dzięki wprowadzeniu minimalnych wymogów w zakresie oceny oddziaływania przedsięwzięć na środowisko, nie może zostać osiągnięty w sposób wystarczający przez państwa członkowskie i w związku z tym może — ze względu na zakres, znaczenie i transgraniczny charakter problemów związanych ze środowiskiem — zostać skuteczniej zrealizowany na poziomie unijnym, Unia może przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu.

⁽¹⁾ Dz.U. C 369 z 17.12.2011, s. 14.

▼B

(42) Należy zatem odpowiednio zmienić dyrektywę 2011/92/UE,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

W dyrektywie 2011/92/UE wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 1 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 2 dodaje się definicję w brzmieniu:

„g) »ocena oddziaływania na środowisko« oznacza procedurę obejmującą:

(i) przygotowanie przez wykonawcę raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko, zgodnie z art. 5 ust. 1 i 2;

(ii) przeprowadzenie konsultacji, o których mowa w art. 6 oraz w stosownych przypadkach w art. 7;

(iii) przeanalizowanie przez właściwy organ informacji przedstawionych w raporcie o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko oraz, w razie konieczności, wszelkich dodatkowych informacji przedstawionych przez wykonawcę zgodnie z art. 5 ust. 3, a także wszelkich istotnych informacji uzyskanych w drodze konsultacji na podstawie art. 6 i 7;

(iv) uzasadnioną konkluzję właściwego organu na temat znaczącego wpływu przedsięwzięcia na środowisko, uwzględniającą wyniki analizy, o której mowa w ppkt (iii) oraz — w stosownych przypadkach — dodatkową analizę przeprowadzoną przez ten organ; oraz

(v) włączenie uzasadnionej konkluzji właściwego organu do decyzji, o których mowa w art. 8a.”;

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Państwa członkowskie mogą zdecydować w konkretnych przypadkach, jeżeli przewiduje to prawo krajowe, o niezastosowaniu niniejszej dyrektywy do przedsięwzięć lub ich części mających jako jedyny cel obronność lub do przedsięwzięć mających jako jedyny cel reakcję na zagrożenia dla ludności, jeżeli uważają, że jej zastosowanie miałoby niekorzystny wpływ na te cele.”;

c) skreśla się ust. 4;

2) w art. 2 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1-3 otrzymują brzmienie:

„1. Państwa członkowskie przyjmują wszystkie niezbędne środki, aby zapewnić podleganie przedsięwzięć mogących powodować znaczące skutki w środowisku, między innymi z powodu ich charakteru, rozmiarów lub lokalizacji, wymogowi uzyskania zezwolenia na inwestycję i oceny w odniesieniu do ich skutków na środowisko, przed udzieleniem zezwolenia. Przedsięwzięcia te określa art. 4.

▼B

2. Ocena oddziaływania na środowisko może być zintegrowana z istniejącymi procedurami udzielania zezwolenia na inwestycję w państwach członkowskich lub, jeżeli takie nie istnieją, z innymi procedurami albo z procedurami, które będą ustanowione do realizacji celów niniejszej dyrektywy.

3. Dla przedsięwzięć, w przypadku których obowiązek przeprowadzenia ocen oddziaływania na środowisko wynika jednocześnie z niniejszej dyrektywy i dyrektywy Rady 92/43/EWG (*) lub dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/147/WE (**), państwa członkowskie gwarantują — w stosownych przypadkach — zastosowanie skoordynowanych lub wspólnych procedur spełniających wymogi określonych odpowiednich przepisów unijnych.

Dla przedsięwzięć, w przypadku których obowiązek przeprowadzenia ocen oddziaływania na środowisko wynika jednocześnie z niniejszej dyrektywy oraz przepisów unijnych innych niż dyrektywy wymienione w akapicie pierwszym, państwa członkowskie mogą zastosować skoordynowane lub wspólne procedury.

W ramach skoordynowanej procedury państwa członkowskie dążą do skoordynowania różnych poszczególnych ocen oddziaływań danego przedsięwzięcia na środowisko wymaganych odpowiednimi przepisami unijnymi, wyznaczając w tym celu organ, z zastrzeżeniem odmiennych przepisów zawartych w innych stosownych aktach prawodawstwa unijnego.

W ramach wspólnej procedury, o której mowa w akapicie pierwszym i drugim, państwa członkowskie dążą do przeprowadzenia jednej oceny oddziaływania na środowisko odnoszącej się do danego przedsięwzięcia wymaganej odnośnymi przepisami unijnymi, z zastrzeżeniem odmiennych przepisów zawartych w innych stosownych aktach prawodawstwa unijnego.

Komisja zapewnia wytyczne dotyczące wprowadzania skoordynowanych lub wspólnych procedur w odniesieniu do przedsięwzięć podlegających jednocześnie ocenie na mocy niniejszej dyrektywy oraz dyrektyw 92/43/EWG, 2000/60/WE, 2009/147/WE oraz 2010/75/UE.

(*) Dyrektywa Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory (Dz.U. L 206 z 22.7.1992, s. 7).

(**) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/147/WE z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony dzikiego ptactwa (Dz.U. L 20 z 26.1.2010, s. 7).”;

b) ust. 4 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„4. Bez uszczerbku dla art. 7 państwa członkowskie mogą w wyjątkowych przypadkach zwolnić dane przedsięwzięcie ze stosowania przepisów niniejszej dyrektywy w przypadkach, gdy stosowanie tych przepisów miałyby niekorzystny wpływ na cele przedsięwzięcia, pod warunkiem spełnienia celów niniejszej dyrektywy.”;

▼B

c) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„5. Bez uszczerbku dla art. 7, w przypadkach gdy dane przedsięwzięcie realizowane jest w oparciu o konkretny akt ustawodawstwa krajowego, państwa członkowskie mogą zwolnić to przedsięwzięcie z przepisów dotyczących konsultacji społecznych określonych w niniejszej dyrektywie, pod warunkiem spełnienia celów niniejszej dyrektywy.

Państwa członkowskie informują Komisję o każdym stosowaniu zwolnienia, o którym mowa w akapicie pierwszym, co dwa lata od dnia 16 maja 2017 r.”;

3) art. 3 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 3

1. Ocena oddziaływania na środowisko polega na właściwym określeniu, opisanu i ocenie, dla każdego indywidualnego przypadku, bezpośredniego i pośredniego znaczącego wpływu przedsięwzięcia na:

- a) ludność i zdrowie ludzkie;
- b) różnorodność biologiczną ze szczególnym uwzględnieniem gatunków i siedlisk chronionych na podstawie dyrektywy 92/43/EWG oraz dyrektywy 2009/147/WE;
- c) grunty, gleby, wody, powietrze i klimat;
- d) dobra materialne, dziedzictwo kulturowe i krajobraz;
- e) oddziaływanie między elementami, o których mowa w lit. a)–d).

2. Wpływ, o którym mowa w ust. 1, na elementy w nim określone obejmuje spodziewany wpływ wynikający z podatności przedsięwzięcia na prawdopodobieństwo wystąpienia wypadków lub katastrof istotnych dla danego przedsięwzięcia.”;

4) w art. 4 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 3 i 4 otrzymują brzmienie:

„3. Podczas przeprowadzania badania indywidualnego lub ustalania progów lub kryteriów do celów ust. 2 uwzględnia się odpowiednie kryteria selekcji wymienione w załączniku III. Państwa członkowskie mogą ustalić progi lub kryteria określające, kiedy przedsięwzięcia nie muszą być poddawane rozstrzygnięciu na mocy ust. 4 i 5 ani ocenie oddziaływania na środowisko, bądź progi lub kryteria określające, kiedy przedsięwzięcia są w każdym wypadku poddawane ocenie oddziaływania na środowisko, bez poddawania ich rozstrzygnięciu na mocy ust. 4 i 5.

▼B

4. W przypadku gdy państwa członkowskie postanowią o wprowadzeniu wymogu podjęcia rozstrzygnięcia dla przedsięwzięć wymienionych w załączniku II, wykonawca podaje informacje o cechach przedsięwzięcia oraz jego znaczącym potencjalnym wpływie na środowisko. Szczegółowy wykaz informacji, które należy podać, znajduje się w załączniku II.A. W stosownych przypadkach wykonawca bierze pod uwagę dostępne wyniki innych odnośnych ocen wpływu na środowisko przeprowadzanych na podstawie przepisów prawa unijnego innych niż niniejsza dyrektywa. Wykonawca może również przedstawić opis wszelkich cech przedsięwzięcia lub środków przewidzianych w celu uniknięcia lub zapobieżenia ewentualnemu znaczącemu negatywnemu wpływowi na środowisko.”;

b) dodaje się ust. 5 i 6 w brzmieniu:

„5. Właściwy organ podejmuje rozstrzygnięcie na podstawie informacji podanych przez wykonawcę zgodnie z ust. 4, z uwzględnieniem, w stosownych przypadkach, wyników wstępnych weryfikacji lub ocen wpływu na środowisko wynikających z przepisów prawa unijnego innych niż niniejsza dyrektywa. Rozstrzygnięcie to podawane jest do publicznej wiadomości, oraz:

- a) w przypadkach, w których postanowiono, że ocena oddziaływania na środowisko jest konieczna, zawiera główne powody, dla których wymaga się przeprowadzania takiej oceny, ze wskazaniem na odpowiednie kryteria podane w załączniku III; lub
- b) w przypadkach, w których postanowiono, że ocena oddziaływania na środowisko nie jest konieczna, zawiera główne powody, dla których nie wymaga się przeprowadzenia takiej oceny, ze wskazaniem na odpowiednie kryteria podane w załączniku III, a w przypadkach, gdy proponuje to wykonawca, zawiera informacje o wszelkich cechach przedsięwzięcia lub środkach, jakie przewidziano w celu uniknięcia lub zapobieżenia ewentualnemu znaczącemu negatywnemu wpływowi na środowisko.

6. Państwa członkowskie zapewniają, by właściwy organ podjął rozstrzygnięcie możliwie jak najszybciej, w terminie nieprzekraczającym 90 dni od dnia, w którym wykonawca przedstawił wszystkie informacje wymagane zgodnie z ust. 4. W wyjątkowych przypadkach, przykładowo w zależności od charakteru, stopnia złożoności, lokalizacji lub wielkości przedsięwzięcia, właściwy organ może przedłużyć termin dla wydania rozstrzygnięcia; w takim przypadku właściwy organ pisemnie informuje wykonawcę o powodach przedłużenia i o przewidywanym terminie podjęcia decyzji.”;

5) art. 5 ust. 1-3 otrzymują brzmienie:

„1. W przypadku gdy wymagana jest ocena oddziaływania na środowisko, wykonawca przygotowuje i składa raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko. Wykonawca dostarcza przynajmniej następujące informacje:

- a) opis przedsięwzięcia zawierający informacje o miejscu, projekcie, wielkości i innych ważnych cechach przedsięwzięcia;

▼ B

- b) opis ewentualnego znaczącego wpływu przedsięwzięcia na środowisko;
- c) opis cech przedsięwzięcia lub środków przewidzianych w celu uniknięcia ewentualnego znaczącego negatywnego wpływu na środowisko, zapobieżenia mu lub ograniczenia go, a także w miarę możliwości zrównoważenia tego wpływu;
- d) opis rozsądnych rozwiązań alternatywnych rozważanych przez wykonawcę, które są odpowiednie dla przedsięwzięcia i jego specyfiki, a także wskazanie głównych powodów wyboru danej opcji, z uwzględnieniem wpływu przedsięwzięcia na środowisko;
- e) podsumowanie w języku nietechnicznym informacji, o których mowa w lit. a)–d); oraz
- f) wszelkie dodatkowe informacje, o których mowa w załączniku IV, odnoszące się do konkretnych cech danego przedsięwzięcia lub typu przedsięwzięcia, a także elementów środowiska, które mogą zostać objęte oddziaływaniem.

Jeżeli wydano opinię na podstawie ust. 2, raport o oddziaływaniu na środowisko opiera się na tej opinii i zawiera informacje, których można w sposób uzasadniony wymagać do celów dojścia do uzasadnionej konkluzji dotyczącej znaczącego wpływu przedsięwzięcia na środowisko z uwzględnieniem obecnego stanu wiedzy oraz metod oceny. W celu uniknięcia powielania ocen wykonawca, przygotowując sprawozdanie z oceny oddziaływania na środowisko, uwzględnia dostępne wyniki innych odpowiednich ocen, których dokonano w oparciu o ustawodawstwo unijne lub krajowe.

2. W przypadkach gdy jest to wymagane przez wykonawcę, właściwy organ, biorąc pod uwagę informacje przekazane przez wykonawcę, zwłaszcza informacje dotyczące szczególnych cech przedsięwzięcia (w tym jego lokalizację i charakterystykę techniczną), a także jego prawdopodobny wpływ na środowisko, wydaje opinię na temat zakresu i poziomu szczegółowości informacji, które wykonawca musi podać w raporcie o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu. Przed wydaniem opinii właściwy organ konsultuje się z organami, o których mowa w art. 6 ust. 1.

Państwa członkowskie mogą również żądać od właściwych organów wydania takiej opinii, niezależnie od tego, czy wystąpił o nią wykonawca.

3. Aby zagwarantować kompletność i jakość raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko:

- a) wykonawca zapewnia, aby raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko był przygotowany przez posiadających odpowiednie kompetencje ekspertów;
- b) właściwy organ zapewnia dysponowanie odpowiednią wiedzą fachową lub w razie konieczności dostęp do niej, aby dokonać analizy raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko;

▼ B

c) w stosownych przypadkach właściwy organ zwraca się do wykonawcy o dodatkowe informacje, zgodnie z załącznikiem IV, które mają bezpośredni związek z dojściem do uzasadnionej konkluzji na temat znaczącego wpływu przedsięwzięcia na środowisko.”;

6) w art. 6 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki, aby zapewnić organom, których przedsięwzięcie może dotyczyć z powodu ich szczególnej odpowiedzialności w odniesieniu do środowiska lub z powodu ich właściwości terytorialnej na szczeblu lokalnym lub regionalnym, możliwość wyrażenia opinii na temat informacji dostarczonych przez wykonawcę i na temat wniosku o zezwolenie na inwestycję, uwzględniając w razie konieczności przypadki, o których mowa w art. 8a ust. 3. W tym celu państwa członkowskie wyznaczają organy, z którymi prowadzone są konsultacje, albo w sposób ogólny, albo w odniesieniu do poszczególnych przypadków. Informacje zebrane na podstawie art. 5 są przekazywane tym organom. Państwa członkowskie ustalają szczegółowe warunki konsultacji.”;

b) w ust. 2 część wprowadzająca otrzymuje brzmienie:

„2. Aby zapewnić rzeczywisty udział zainteresowanych grup społeczeństwa w procesie decyzyjnym, ogół społeczeństwa jest informowany elektronicznie, przez ogłoszenia publiczne lub za pomocą innych właściwych środków o poniżej określonych kwestiach, we wstępnej fazie procedur podejmowania decyzji w dziedzinie ochrony środowiska, o których mowa w art. 2 ust. 2, a najpóźniej, gdy można zasadnie oczekiwać przedłożenia tego rodzaju informacji.”;

c) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Państwa członkowskie dokonują szczegółowych ustaleń dotyczących informowania społeczeństwa na przykład poprzez rozlepianie plakatów w określonym promieniu lub publikację w lokalnych gazetach oraz konsultowania się z zainteresowaną społecznością na przykład poprzez uwagi na piśmie lub w drodze publicznego wysłuchania. Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki w celu zapewnienia, by odnośne informacje były dostępne dla społeczeństwa w formie elektronicznej, przynajmniej za pośrednictwem centralnego portalu lub łatwo dostępnymi punktami dostępu na odpowiednim szczeblu administracyjnym.”;

d) ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Zapewnia się odpowiednie ramy czasowe realizacji poszczególnych etapów, przy czym należy przewidzieć wystarczającą ilość czasu:

a) na przekazanie informacji organom, o których mowa w ust. 1, oraz społeczeństwu; oraz

▼B

b) aby organy, o których mowa w ust. 1, oraz zainteresowana społeczność przygotowały się do procedury podejmowania decyzji w zakresie ochrony środowiska i rzeczywiście w niej uczestniczyły z zastrzeżeniem przepisów niniejszego artykułu.”;

e) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„7. Ramy czasowe konsultacji z zainteresowaną społecznością, dotyczących raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko, o którym mowa w art. 5 ust. 1, nie są krótsze niż 30 dni.”;

7) w art. 7 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Zainteresowane państwa członkowskie rozpoczynają konsultacje dotyczące między innymi potencjalnych transgranicznych skutków przedsięwzięcia oraz środków przewidzianych do zmniejszenia lub wyeliminowania takich skutków, a także ustalają odpowiednie ramy czasowe dla trwania konsultacji.

Takie konsultacje mogą być prowadzone za pośrednictwem właściwego wspólnego organu.”;

b) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Szczegółowe zasady wdrażania ust. 1–4 niniejszego artykułu, w tym ustalanie ram czasowych dla konsultacji, określają zainteresowane państwa członkowskie na podstawie zasad i ram czasowych, o których mowa w art. 6 ust. 5–7; zasady te umożliwiają zainteresowanej społeczności na terytorium narażonego państwa członkowskiego skuteczne uczestnictwo w procedurach podejmowania decyzji w zakresie ochrony środowiska, o których mowa w art. 2 ust. 2, w odniesieniu do danego przedsięwzięcia.”;

8) art. 8 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 8

Wyniki konsultacji oraz informacje zebrane na podstawie art. 5–7 są należycie brane pod uwagę w procedurze zezwolenia na inwestycję.”;

9) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 8a

1. Decyzja o udzieleniu zezwolenia na inwestycję zawiera co najmniej następujące informacje:

a) uzasadnioną konkluzję, o której mowa w art. 1 ust. 2 lit. g) ppkt (iv);

▼B

b) wszelkie warunki dotyczące środowiska przedstawione wraz z decyzją, opis wszelkich cech przedsięwzięcia lub środków przewidzianych w celu uniknięcia, zapobieżenia lub ograniczenia i, w miarę możliwości, zrównoważenia znaczących niekorzystnych skutków dla środowiska oraz, w stosownych przypadkach, środki w zakresie monitorowania.

2. W decyzji o odmowie wydania zezwolenia na inwestycję podaje się główne przyczyny odmowy.

3. W przypadku gdy państwa członkowskie stosują procedury, o których mowa w art. 2 ust. 2, inne niż te dotyczące zezwolenia na przedsięwzięcia, uznaje się, że odpowiednio wymogi ust. 1 i 2 niniejszego artykułu zostały spełnione, gdy którekolwiek decyzje wydane w kontekście tych procedur zawierają informacje, o których mowa w tych ustępach, oraz wprowadzono mechanizmy umożliwiające spełnienie wymogów ust. 6 niniejszego artykułu.

4. Zgodnie z wymogami, o których mowa w ust. 1 lit. b), państwa członkowskie zapewniają wprowadzenie przez wykonawcę cech przedsięwzięcia lub środków przewidzianych w celu uniknięcia, zapobieżenia lub ograniczenia i, w miarę możliwości, zrównoważenia znaczącego niekorzystnego wpływu na środowisko oraz ustalają procedury dotyczące monitorowania znaczącego negatywnego wpływu na środowisko.

Rodzaj parametrów, które mają być monitorowane, oraz okres monitorowania są proporcjonalne do charakteru, lokalizacji i wielkości przedsięwzięcia, a także do znaczenia ich oddziaływania na środowisko.

W stosownych przypadkach w celu uniknięcia powielania monitorowania można wykorzystać ustalenia w zakresie monitorowania określone na podstawie przepisów prawa unijnego innych niż niniejsza dyrektywa i przepisów krajowych.

5. Państwa członkowskie dokładają starań, by właściwy organ w rozsądnym czasie podjął wszelkie decyzje, o których mowa w ust. 1–3.

6. Właściwy organ, podejmując decyzję o udzieleniu lub nieudzieleniu zezwolenia na inwestycję, upewnia się, że uzasadniona konkluzja, o której mowa w art. 1 ust. 2 lit. g) ppkt (iv), lub wszelkie decyzje, o których mowa w ust. 3 niniejszego artykułu, są nadal aktualne. W tym celu państwa członkowskie mogą ustalić terminy ważności uzasadnionej konkluzji, o której mowa w art. 1 ust. 2 lit. g) ppkt (iv), oraz wszelkich decyzji, o których mowa w ust. 3 niniejszego artykułu.”;

▼B

10) art. 9 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Kiedy podjęta zostaje decyzja o udzieleniu lub nieudzieleniu zezwolenia na inwestycję, właściwy organ lub organy niezwłocznie informują o niej społeczeństwo oraz organy, o których mowa w art. 6 ust. 1, zgodnie z procedurami krajowymi, i zapewniają podanie następujących informacji do wiadomości społeczeństwa i do wiadomości organów, o których mowa w art. 6 ust. 1, w stosownych wypadkach uwzględniając przypadki wymienione w art. 8a ust. 3:

- a) treść decyzji i przedstawione wraz z nią warunki, o których mowa w art. 8a ust. 1 i 2;
- b) główne przyczyny i okoliczności, na których oparta jest decyzja, w tym informacje dotyczące udziału społeczeństwa; obejmuje to również streszczenie wyników konsultacji oraz informacji zgromadzonych na mocy art. 5-7 oraz sposobu ich uwzględnienia lub wykorzystania, w szczególności uwag od narażonego państwa członkowskiego, o którym mowa w art. 7.”;

11) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 9a

Państwa członkowskie zapewniają, by właściwy organ lub organy w sposób obiektywny wykonywały obowiązki wynikające z niniejszej dyrektywy i nie znajdowały się w sytuacji, której konsekwencją może być konflikt interesów.

W przypadku gdy właściwy organ jest również wykonawcą, państwa członkowskie wprowadzają przynajmniej — w obrębie organizacji uprawnień administracyjnych — właściwy rozdział funkcji pozostających w konflikcie przy wykonywaniu obowiązków wynikających z niniejszej dyrektywy.”;

12) art. 10 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„Bez uszczerbku dla dyrektywy 2003/4/WE przepisy niniejszej dyrektywy nie mają wpływu na zobowiązanie właściwych organów do przestrzegania ograniczeń nałożonych krajowymi przepisami ustawowymi, wykonawczymi i administracyjnymi oraz obowiązującymi praktykami prawnymi w odniesieniu do tajemnicy handlowej i przemysłowej, w tym własności intelektualnej, a także gwarancji ochrony interesu publicznego.”;

13) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 10a

Państwa członkowskie określają zasady dotyczące kar za naruszenie krajowych przepisów przyjętych zgodnie z niniejszą dyrektywą. Przewidziane kary są skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające.”;

▼B

14) art. 12 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. W szczególności co sześć lat od dnia 16 maja 2017 r. państwa członkowskie informują Komisję — w przypadkach, gdy dane takie są dostępne — o:

- a) liczbie przedsięwzięć, o których mowa w załącznikach I i II, poddanych ocenie oddziaływania na środowisko zgodnie z art. 5–10;
- b) podziale ocen oddziaływania na środowisko pod względem kategorii przedsięwzięć określonych w załącznikach I i II;
- c) liczbie przedsięwzięć, o których mowa w załączniku II, objętych oceną zgodnie z art. 4 ust. 2;
- d) średnim czasie trwania procedury oceny oddziaływania na środowisko;
- e) ogólnych szacunkach średniego bezpośredniego kosztu ocen oddziaływania na środowisko, w tym o wpływie stosowania niniejszej dyrektywy na MŚP.”;

15) w załącznikach do dyrektywy 2011/92/UE wprowadza się zmiany zgodnie z załącznikiem do niniejszej dyrektywy.

Artykuł 2

1. Bez uszczerbku dla art. 3 państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy najpóźniej do dnia 16 maja 2017 r.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odesłanie do niniejszej dyrektywy lub odesłanie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Państwa członkowskie określają metody dokonywania takiego odesłania.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji tekst podstawowych przepisów prawa krajowego przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 3

1. Przedsięwzięcia, w odniesieniu do których procedurę ustalenia, o której mowa w art. 4 ust. 2 dyrektywy 2011/92/UE, rozpoczęto przed dniem 16 maja 2017 r., podlegają wymogom określonym w art. 4 dyrektywy 2011/92/UE przed jej zmianą niniejszą dyrektywą.

2. Przedsięwzięcia podlegają obowiązkowi, o których mowa w art. 3 i art. 5–11 dyrektywy 2011/92/UE przed jej zmianą niniejszą dyrektywą, jeśli, przed dniem 16 maja 2017 r.:

- a) rozpoczęto procedurę dotyczącą opinii, o której mowa w art. 5 ust. 2 dyrektywy 2011/92/UE; lub
- b) dostarczono informacje, o których mowa w art. 5 ust. 1 dyrektywy 2011/92/UE.

▼B

Artykuł 4

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 5

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

ZAŁĄCZNIK

1) Dodaje się załącznik w brzmieniu:

„*ZAŁĄCZNIK II.A*

INFORMACJE, O KTÓRYCH MOWA W ART. 4 UST. 4

(INFORMACJE, KTÓRE MAJĄ BYĆ PRZEDSTAWIONE PRZEZ WYKONAWCĘ, DOTYCZĄCE PRZEDSIĘWZIĘĆ WYMIENIONYCH W ZAŁĄCZNIKU II)

1. Opis przedsięwzięcia zawierający w szczególności:
 - a) opis cech fizycznych całego przedsięwzięcia oraz, w stosownych przypadkach, prac rozbiórkowych;
 - b) opis lokalizacji przedsięwzięcia, ze szczególnym uwzględnieniem wrażliwości środowiskowej obszarów geograficznych, na które może ono oddziaływać.
2. Opis aspektów środowiska, na które proponowane przedsięwzięcie może mieć znaczący wpływ.
3. Opis wszelkiego prawdopodobnego znaczącego wpływu — na ile to możliwe, według dostępnych informacji o takim wpływie — przedsięwzięcia na środowisko, wynikających z:
 - a) przewidywanych pozostałości i emisji oraz z produkcji odpadów, w stosownych przypadkach;
 - b) wykorzystania zasobów naturalnych, w szczególności gleby, gruntów, wody i różnorodności biologicznej.
4. W stosownych przypadkach podczas gromadzenia informacji zgodnie z pkt 1-3 uwzględnią się kryteria załącznika III.”.

2) Załączniki III i IV otrzymują brzmienie:

„*ZAŁĄCZNIK III*

KRYTERIA WYBORU, O KTÓRYCH MOWA W ART. 4 UST. 3

(KRYTERIA POZWALAJĄCE USTALIĆ, CZY PRZEDSIĘWZIĘCIA WYMIENIONE W ZAŁĄCZNIKU II POWINNY ZOSTAĆ PODDANE OCENIE ODDZIAŁYWANIA NA ŚRODOWISKO)

1. Cechy przedsięwzięć

Cechy przedsięwzięć muszą być rozpatrywane ze szczególnym uwzględnieniem:

- a) wielkości i projektu całego przedsięwzięcia;
- b) kumulacji z innymi już realizowanymi lub zatwierdzonymi przedsięwzięciami;
- c) wykorzystania zasobów naturalnych, w szczególności gruntów, gleby, wody i różnorodności biologicznej;
- d) produkcji odpadów;
- e) zanieczyszczeń i niedogodności;

▼B

- f) zagrożenia poważnymi wypadkami lub katastrofami istotnymi dla danego przedsięwzięcia, w tym wynikającymi ze zmiany klimatu, zgodnie z wiedzą naukową;
- g) zagrożeń dla zdrowia ludzkiego (na przykład z powodu zanieczyszczenia wody lub powietrza).

2. Lokalizacja przedsięwzięć

Wrażliwość środowiskową obszarów geograficznych, na które mogą oddziaływać przedsięwzięcia, należy rozpatrywać ze szczególnym uwzględnieniem:

- a) obecnego i zatwierdzonego sposobu użytkowania gruntów;
- b) względnej obfitości, dostępności, jakości i zdolności do odtwarzania zasobów naturalnych (w tym gleby, gruntów, wody i różnorodności biologicznej) na danym obszarze i w jego podziemiu;
- c) zdolności absorpcji środowiska naturalnego, ze zwróceniem szczególnej uwagi na:
 - (i) tereny podmokłe, siedliska łąkowe, ujścia rzek;
 - (ii) strefy nadbrzeżne i środowisko morskie;
 - (iii) obszary górskie i leśne;
 - (iv) rezerваты przyrody i parki ochrony przyrody;
 - (v) obszary sklasyfikowane lub chronione przez ustawodawstwo krajowe; obszary sieci Natura 2000 wyznaczone przez państwa członkowskie na podstawie dyrektywy 92/43/EWG i dyrektywy 2009/147/WE;
 - (vi) obszary, na których nie są zachowane normy jakości środowiska określone przepisami unijnymi i istotne dla danego przedsięwzięcia, lub obszary, co do których uznaje się, że nie są już zachowane te normy;
 - (vii) obszary gęsto zaludnione;
 - (viii) krajobrazy i obiekty o znaczeniu historycznym, kulturowym lub archeologicznym.

3. Rodzaj i cechy potencjalnego oddziaływania

Potencjalny znaczący wpływ przedsięwzięć na środowisko musi być rozpatrywany w odniesieniu do kryteriów określonych w pkt 1 i 2 niniejszego załącznika, z uwzględnieniem wpływu przedsięwzięcia na kryteria określone w art. 3 ust. 1, przy czym należy mieć na uwadze:

- a) rozmiar i przestrzenny zasięg oddziaływania, takie jak obszar geograficzny i wielkość populacji potencjalnie objętej oddziaływaniem;
- b) charakter oddziaływania;
- c) transgraniczny charakter oddziaływania;
- d) intensywność i stopień złożoności oddziaływania;
- e) prawdopodobieństwo wystąpienia oddziaływania;

▼ B

- f) oczekiwane wystąpienie, czas trwania, częstotliwość i odwracalność oddziaływania;
- g) kumulację oddziaływania z oddziaływaniem innych już realizowanych lub zatwierdzonych przedsięwzięć;
- h) możliwości skutecznego ograniczenia oddziaływania.

*ZALĄCZNIK IV***INFORMACJE, O KTÓRYCH MOWA W ART. 5 UST. 1**

(INFORMACJE ZAWARTE W RAPORCIE O ODDZIAŁYWANIU PRZEDSIĘWZIĘCIA NA ŚRODOWISKO)

1. Opis przedsięwzięcia zawierający w szczególności:
 - a) opis lokalizacji przedsięwzięcia;
 - b) opis cech fizycznych całego przedsięwzięcia, w tym, w stosownych przypadkach, wymaganych robót rozbiórkowych, oraz warunki w zakresie korzystania gruntów na etapie budowy i eksploatacji;
 - c) opis głównych cech fazy eksploatacji przedsięwzięcia (w szczególności wszelkich procesów produkcyjnych), na przykład zapotrzebowania na energię i jej zużycia, rodzaju i ilości stosowanych materiałów i zasobów naturalnych (w tym wody, gruntów, gleby i różnorodności biologicznej);
 - d) oszacowanie typu i ilości przewidywanych pozostałości i emisji (takich jak zanieczyszczeń wody, powietrza, gleby i podglebia, hałasu, wibracji, światła, ciepła, promieniowania) oraz ilości i typu odpadów wytworzonych na etapie budowy i eksploatacji.
2. Opis rozsądnych rozwiązań alternatywnych (na przykład związanych z projektem przedsięwzięcia, technologią, lokalizacją, wielkością i skalą) rozpatrywanych przez wykonawcę, które są istotne dla proponowanego przedsięwzięcia oraz jego cech charakterystycznych, i podanie głównych powodów wyboru danej opcji, wraz z porównaniem wpływu na środowisko.
3. Opis istotnych aspektów obecnego stanu środowiska (scenariusz odniesienia) i zarys prawdopodobnych zmian, w przypadku gdyby przedsięwzięcie nie zostało zrealizowane, na tyle dokładny, na ile możliwe jest dokonanie oceny naturalnych zmian na podstawie scenariusza odniesienia przy podjęciu rozsądnych wysiłków i w oparciu o dostępność informacji środowiskowych oraz wiedzę naukową.
4. Opis elementów określonych w art. 3 ust. 1, na które przedsięwzięcie może mieć znaczące oddziaływanie: zaludnienie, zdrowie ludzkie, różnorodność biologiczna (na przykład fauna i flora), grunty (na przykład zajmowanie gruntów), gleba (na przykład materia organiczna, erozja, zagęszczanie, zasklepianie), woda (na przykład zmiany hydromorfologiczne, ilość i jakość), powietrze, klimat (na przykład emisje gazów cieplarnianych, oddziaływania istotne z punktu widzenia dostosowania do zmian klimatu), dobra materialne, dziedzictwo kulturowe, w tym aspekty architektoniczne i archeologiczne, oraz krajobraz.
5. Opis prawdopodobnego znaczącego wpływu przedsięwzięcia na środowisko, wynikającego m.in. z:
 - a) realizacji i istnienia przedsięwzięcia, w tym — w stosownych przypadkach — prac rozbiórkowych;

▼B

- b) wykorzystania zasobów naturalnych, w szczególności gruntów, gleby, wody i różnorodności biologicznej, z uwzględnieniem w miarę możliwości zrównoważonej dostępności tych zasobów;
- c) emisji zanieczyszczeń, hałasu, wibracji, światła, ciepła i promieniowania, tworzenia niedogodności i usuwania oraz odzysku odpadów;
- d) zagrożeń dla zdrowia ludzkiego, dziedzictwa kulturowego lub dla środowiska (na przykład w wyniku wypadków lub katastrof);
- e) kumulacji skutków ze skutkami innych już realizowanych lub zatwierdzonych przedsięwzięć, z uwzględnieniem aktualnych problemów środowiskowych dotyczących obszarów o szczególnym znaczeniu środowiskowym, które mogą zostać dotknięte skutkami realizacji przedsięwzięcia, lub z uwzględnieniem wykorzystania zasobów naturalnych;
- f) wpływu przedsięwzięcia na klimat (na przykład charakter i rozmiar emisji gazów cieplarnianych) oraz podatności przedsięwzięcia na zmianę klimatu;
- g) wykorzystywanych technologii i substancji.

Opis prawdopodobnego znaczącego wpływu na elementy określone w art. 3 ust. 1 powinien obejmować bezpośrednie skutki i wszelkie pośrednie, wtórne, kumulatywne, transgraniczne, krótko-, średnio- i długoterminowe, stałe i przejściowe, pozytywne i negatywne skutki przedsięwzięcia. Opis powinien uwzględniać istotne dla przedsięwzięcia cele w zakresie ochrony środowiska określone na poziomie Unii lub państwa członkowskiego.

6. Opis metod lub dowodów prognozowania zastosowanych do wskazania i oceny znaczącego wpływu na środowisko, w tym szczegółowe informacje dotyczące trudności (na przykład niedostatków technicznych lub braku wiedzy) napotkanych w trakcie gromadzenia potrzebnych informacji, a także wyszczególnienie głównych niewiadomych.
7. Opis środków przewidzianych w celu uniknięcia wszelkiego ustalonego znaczącego wpływu na środowisko, zapobieżenia mu, ograniczenia go lub, w miarę możliwości, zrównoważenia tego wpływu i, w stosownych przypadkach, wszelkich proponowanych środków w zakresie monitorowania (na przykład przygotowanie powykonawczej analizy przedsięwzięcia). W opisie należy wyjaśnić skuteczność w zakresie uniknięcia znaczącego niekorzystnego wpływu na środowisko, zapobieżenia mu ograniczenia lub zrównoważenia tego wpływu, i uwzględnić zarówno etap budowy, jak i etap eksploatacji.
8. Opis spodziewanego znaczącego negatywnego wpływu przedsięwzięcia na środowisko, wynikającego z podatności przedsięwzięcia na ryzyko poważnych wypadków lub katastrof istotnych dla danego przedsięwzięcia. Odpowiednie informacje dostępne i uzyskane w drodze oceny ryzyka zgodnie z ustawodawstwem unijnym, takim jak dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/18/UE (*) oraz dyrektywa Rady 2009/71/Euratom (**), lub odnośne oceny przeprowadzane zgodnie z ustawodawstwem krajowym mogą być wykorzystywane do tego celu pod warunkiem spełnienia wymogów niniejszej dyrektywy. W stosownych przypadkach opis ten powinien obejmować środki przewidziane w celu zapobiegania znaczącemu niekorzystnemu wpływowi takich wydarzeń na środowisko lub łagodzenia takiego wpływu, a także szczegółowe informacje dotyczące przygotowania i proponowanego reagowania na takie sytuacje wyjątkowe.

▼B

9. Sporządzone w nietechnicznym języku streszczenie informacji podanych zgodnie z pkt 1-8.
10. Wykaz referencji zawierający źródła wykorzystane do opisów i ocen zawartych w sprawozdaniu.

(*) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/18/UE z dnia 4 lipca 2012 r. w sprawie kontroli zagrożeń poważnymi awariami związanymi z substancjami niebezpiecznymi, zmieniająca, a następnie uchylająca dyrektywę Rady 96/82/WE (Dz.U. L 197 z 24.7.2012, s. 1).

(**) Dyrektywa Rady 2009/71/Euratom z dnia 25 czerwca 2009 r. ustanawiająca wspólnotowe ramy bezpieczeństwa jądrowego obiektów jądrowych (Dz.U. L 172 z 2.7.2009, s. 18)."